

Aventures d' una nina

—¡Ai, ai! ¡que és estrany! Me deixen aquí vora'l balcó, al costat d'unes sabatetes de criatura. ¿Cóm és que m'abandonen aixís, a les fosques, en una nit tan freda?

¡Calla! Ara m'adono de que aquí aprop meu hi ha un caball... ¡Potser aquesta bestia sabrà alguna cosa! Pst! Tú, cavall, pst!...

El caball.—¿Què hi ha?

—¿Qué sabs per què hi soc aquí?

—Sí: t'han dut els Reis. I a mí també. Jo soc pel nen, tú ets per la nena.

—Ah! Ja ho comprenc tot.

Vaja: aixó pinta d'allò més bé.

Quan la nena s'ha llevat, ha corregut desseguida al balcó. Al veure'm, ha llençat un crit d'alegría, i m'ha portat a ensenyar a son pare i sa mare, que reien com uns babaus.

¡No ha passat poca estona examinant-me! Els ulls, els cabells, la boca, les mans, les cames...

Les cames me les ha trobat mal fetes, perque diu que no està bé aixó de que pan-torrilla, peu i sabata, tot siga d'un troç de fusta...

Pero en fi, m'ha acceptat tal com soc i m'ha posat a dormir en el lletet d'ella.

Adiós! ¡Ja m'ha pegat! Al veure que per dormir no tanco'ls ulls—perque soc nina d'ulls ficsos—s'ha incomodat de mala manera, i ha començat a donar-me cops, dient que les nenes han d'aclucar la vista, que soc molt dolenta, que si no dormo com s'ha de dormir em farà aixó, i alló, i alló altre...

Quan s'ha cansat de copejar-me, convençuda de que no 'm treuria res, m'ha tirat per allí terra.

De cuyas resultas se m'ha aixafat el nas i ara soc xata. ¡Alabat siga Déu!

Avui ha canviat la lluna. La meva mestresa les ha pegades pel cantó patètic.

Al reparar el xiribec que m'havia fet al nas amb la caiguda d'ahir, s'ha posat a plorar i a fer-me petóns.—¡Pobre nineta! ¿quí t'ha fet aquest mal? ¡ina que t'curaré!...

Ha agafat un drapet mullat amb no sé què i me l'ha lligat a la cara.

El nas m'ha quedat xato com avans; en cambi amb la humitat del drapet, se m'han despintat els ulls i tinc una galta tota enfonzada.

Aixó va complicant-se per moments.

Ara mateix m'ha dit lletja i m'ha clavat una surra majúscula: total perque tinc els ulls esborrats i la cara foradada.

¡Com si fos culpa meva!

Després de sermonejar-me una bona estona, m'ha passejat amunt i avall del pis i m'ha obligat a ballar la sardana amb ella.

Les conseqüències no poden haver sigut més desastroses: m'ha fet seguir un braç, i volguent-me'l adobar, m'ha romput l'altre.

En aquest moment acabo de perdre una cama, l'altra que'm queda està també si cau o no cau. De cabell no'n tinc ni un; no se'm veu de quina forma tenia avans la cara; no hi ha rastre de boca ni de nas... estic feta un pellingo.

Abur! Aquesta, ja me la veia venir. Quan m'ha vist tant atrotinada, m'ha rebatut per terra i s'ha passejat per sobre meu un quart seguit. Ara vé la mare de la meva mestressa. Em cull, em mira i 's posa a caminar. ¿Aon em deu dur?

¡A les escombreries! ¡Quin final més desastrós! Encare no fa una setmana que'ls Reis van portar-me

Pero... ¿què és aixó que hi ha aquí dintre? Ah!

Es el cavall del nen. Mosca! Està pitjor que jo... El troç més gros es el morro.

¡Consumatum est! Junts varem venir al mon; junts marxarem amb l'escombriaire.

Ah! Ja sento la campana...

MATIAS BONAFÈ.

